

Skatteministeriet,
Den 11. juni 1993

I henvendelsen af 10. juni 1993 fra Sammenlutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger (L 286 – bilag 52) opfordres Folketinget og regeringen til – i relation til forslaget om ændret værdiansættelse af friboliger – at drage omsorg for, at almindelige produktionsvirksomheder og deres medarbejdere ikke rammes erhvervmæssigt og beskæftigelsesmæssigt af nogle regler, der i virkeligheden har sigte mod nogle konkrete og enkeltstående misbrugssituationer.

SALA frygter, at forslaget om individuelle vurderinger ved skattemyndighederne af værdien af boligretten under hensyn til boligkontraktens indhold vil give grundlag for en individuel praksis fra kommune til kommune og eventuelt fra sag til sag.

Forholdet er ikke anderledes end i andre tilfælde på skatteområdet, hvor der er overladt ligningsmyndighederne et skøn. Jeg tror ikke, at de foreslåede regler vil give anledning til væsentlige problemer.

Også i dag beror værdiansættelsen af friboliger på et skøn.

Ukorrekte skøn på skatteområdet imødegås dels ved, at Ligningsrådet og de statslige told- og skattemyndigheder udarbejder vejledende retningslinier for skønsudøvelsen, dels gennem de statslige told- og skattemyndigheders tilsynsfunktion i forhold til de kommunale skattemyndigheder, og endelig gennem klagesystemet.

Efter lovforslaget skal værdien af friboliger sættes til markedsværdien.

SALA giver som eksempel på vanskeligheden ved at udfinde markedsværdien en medarbejderbolig til et gartneri, hvor boligen rent faktisk ikke har nogen markedsværdi, fordi den ikke befinder sig på markedet, og hvor

medarbejderen eventuelt har en i ansættelseskontrakten fastlagt pligt til at bo netop den pågældende bolig pga. installationer i forbindelse med døgnovervågning af produktion på virksomheden.

Der vil naturligvis forekomme tilfælde, hvor den aktuelle bolig ikke markedsføres, men det forhindrer ikke, at der skønsmæssigt kan fastsættes en værdi af boligretten ved sammenligning med tilsvarende boliger.

Der skal i øvrigt naturligvis ved værdiansættelsen tages hensyn til de ulemper, der er forbundet med en boligs beliggenhed i nær tilknytning til en produktionsvirksomhed.

SALA anfører, at specielt i bynære områder, hvor huslejeniveauet er højt, vil anvendelsen af markedsværdien kunne medføre betydelige skattestigninger for de ansatte, der har fribolig. Dertil kommer, at virksomhederne i disse områder er belastet med høje ejendomsskatter, hvorfor de ikke i alle tilfælde vil have råd til at kompensere den ansatte for skattestigningen.

Der kan i disse tilfælde muligvis opstå visse tilpasningsproblemer til den nye værdiansættelsesmetode, men jeg tror, at disse problemer vil vise sig at være af ret begrænset omfang.

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget må jeg generelt fastholde, at der ved værdiansættelsen ikke skal tages hensyn til, om friboligen har karakter af en tjenestebolig eller en helt frivillig benyttelse, idet eventuel kompensation for sådanne personlige ulemper forbundet med tjenesteboliger er et mellemværende mellem arbejdsgiver og arbejdstager, der i givet fald bør vederlægges herfor med beskattede midler.

I øvrigt henvises til mit svar på udvalgets spørgsmål 3 (L 286 – bilag 65).